

פרשת מקץ על פי הסוד ותורת הקבלה

יוסף ופרעה

בפרשת וישב מסופר על חלומותיו של יוסף, בפרשת מקץ מסופר על חלומותיו של פרעה. שניהם חולמים שני חלומות.

בחלומו הראשון של יוסף אלומות ואחיו משתחוות לאלומתו. ובחלומו הראשון של פרעה, שיבולים אוכלות אחת את השניה. בחלומו השני של יוסף, כל הכוכבים, השמש והירח משתחוים לו. וחלומו השני של פרעה פרות שאוכלות אחת את השניה.

אם נתבונן נבחין שהם חלמו בדיוק את אותה הדבר.

יוסף חולם על אלומות, אלומה היא קבוצה של שיבולים. פרעה חולם על שיבולים. יוסף חולם על כוכבים, שפרושם לפי הקבלה פריה ורביה, כמו שברך הקדוש ברוך הוא **בִּיְבָרֶךְ אֶבְרָהָם וְהִרְבָּה אֲרָבָה אֶת זְרַעוֹ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם** (בראשית כב:ז) **וְהִרְבִּיתִי אֶת זְרַעוֹ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם** (בראשית כו:ד) ופרעה חולם על פרות, מלשון פריה ורביה.

עפ"י הסוד, יוסף ופרעה התעמתו ביניהם מי ינהיג את העולם. **וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאָר** (בראשית מא:א) היאור לפי הזוהר פרושו י' אור, פרעה חשב עצמו מעל האור! יוסף חלם **וְהִנֵּה הַשָּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְאַחַד עָשָׂר כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים לִי** (בראשית לו:ט) כלומר הוא מעליהם ועליו להנהיג את העולם.

פרעה מייצג את עולם הטומאה, הגאווה ורדיפת הכבוד, **לִי יֵאָרֵי וְאֲנִי עֹשִׂיתָנִי** (יחזקאל כט:ג) אני עשיתי את עצמי ולי הכבוד. יוסף לעומתו, מייצג את עולם הקדושה, יראת ה' וענוה, **וַיַּעַן יוֹסֵף אֶת פְּרָעָה לֵאמֹר בְּלִעְדֵי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלֹם פְּרָעָה** (בראשית מא:ז).

גם יוסף גם פרעה, לא הבינו את פשר חלומותיהם, ושניהם מחפשים פתרון, יוסף ניגש לאחיו ואביו ופרעה ניגש לחרטומים וליוסף.

שניהם מבינים שישנה מציאות מעל השגתם, השגחה עליונה, אמנם תחילה פרעה אמר **מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלְוֹ** אך לאחר מכת בכורות **וַיֹּאמֶר מִיֵּעָרִים אָנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי ה' נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם** (בראשית

יז:כה) אמנם יוסף, מיד נכנע לאלוקיו בַּלְעָדִי
אֱלֹהִים יַעֲנֵה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעְהָ.

המוני פסלים של גוף מחוטב, ללא ראש!
 מצד שני, התקנאו בחכמת היהודים, בתורה
 ובהשגותיה הרוחניות. ומתוך חשש שהיהודים
 ישלטו בעולם ע"י חוכמתם, החלו גם כן, לפתח
 תרבות מנגד, הנקראת 'פילוסופיה', פירושה
 אהבת החכמה.

לבסוף, פרעה ויוסף מנהיגים את מצרים,
 אימפריה עולמית באותם זמנים, ועל פיהם
 הונהג העולם, פרעה ידע שיוסף מעליו ויוסף
 ידע שאלוקים מעליו.

כך היוונים פיתחו את תנועת ההשכלה במקביל
 לפיתוח הגוף, פיתחו שיטות למידה וחוכמות
 רבות ומשונות, הקימו אוניברסיטאות ואקדמיות
 בד בבד עם תיאטרות ואצטדיונים למשחקי
 ספורט, התאגרפות, לחימה בכלים שונים, וכן
 בין אנשים לחיות אכזריות.

מנהיגים רבים הנהיגו את העולם הזה בשנות
 קיומו, אמנם מעטים נכנעו להנהגת האלוקות.
 רש"י מסביר, שככל שאדם גדול יותר עליו לכבד
 יותר מלכות שמים, לכן מלך היה משתחוה
 בתפילה לכל אורכה, מהכריעה הראשונה עד
 סוף התפילה, מבלי לזקוף (ברכות לה:א). מכאן אנו
 למדים, שככל שאנו מתגדלים בעבודתנו עלינו
 להיות כנועים יותר בניגוד לנטייתנו הטבעית
 להתגאות ולתור אחר הכבוד.

היוונים שאפו למלא את כל צורכי האדם, הן
 מבחינת הגוף והן מבחינת ההשכלה ותחומי
 עניין, על מנת למנוע מהיהדות לשלוט בעולם,
 בחוכמתה ורוחניותה הגבוהה.

דמיון

היוונים טמאו כל השמנים (שבת כא) עפ"י הסוד,
 טימאו את הנשמות, בתחכום רב, החדירו
 לאנושות את המחשבה השקרית, 'הדמיון'.
 הדמיון מסית את האדם מדעת האמת, הפנימית
 הרוחנית, הטהורה והנקיה. הדמיון גורם לאמונה
 כוזבת, שהעיסוק בגוף ובחיצוניות, ובהשכלה
 של העולם הזה, יספקו לו את כל צרכיו.

בשער הכוונות כותב המהרח"ו, מדברי האר"י
 הקדוש, שבכל חג מתנוצץ אותו האור שהאיר
 בפעם הראשונה שאירע המאורע. בכל שנה.
 בחנוכה, מתנוצץ אור מיוחד שהאיר בימי
 החשמונאים והיוונים. לכן עלינו להתבונן,
 להבחין ולברר מיהם היוונים של ימינו, על מנת
 להיזהר ולהישמר.

נבחן זאת עפ"י ההתרחשויות ביוון העתיקה.

אמנם עבור היהודי, כאשר 'הולך לעולמו' מהו
 אותו העולם שהוא הולך אליו? זהו עולם האמת
 שאליו עולה הנשמה, מכוסה בחלוקא דרבנן,
 זהו הצל"ם שבנינו בימי חיינו ע"י קיום המצוות.

היוונים העריצו את הגוף, העצימו את כוחו,
 טיפחו את יופיו, שיבחו אותו ואף פיסלו אותו.
 היוונים כל כך העריצו את הגוף, שהעמידו

קיום המצוות מגן עלינו בעולם הזה ובעולם הרוחני, עולם הנשמות (לאחר המוות) וכן יביא אותנו לעולם הבא (באלף השמיני).

העיסוק בענייני העולם הזה ל"ע מוריד את נשמת היהודי לבאר שחת, ולשאל תחתית, וח"ח למצב של מעוות שאינו יכול לתקון, אלא אם, שב בתשובה לפני פטירתו.

בעוונותינו הרבים תרבות יוון הצליחה לחדור גם למוח היהודי.

הקדושה, היא היכולת לשמור על חשיבה ממוקדת ללא מחשבות זרות, נבחן עצמנו בתפילת העמידה, במשך כמה זמן מחשבתנו ממוקדת בתפילה, מילה במילה מבלי לסטות למחשבות או כיוונים אחרים. ככל שנצליח להעמיד ולייצב את המחשבה ממוקדת כך נדע שהתקדשנו.

היוונים רצו לטמא את הנשמות, על ידי הדמיון. הדמיון גורם למחשבה לנוע ולקפוץ למקומות שאינם אמיתיים, הדמיון גורם לאדם לשוט בעולמות שאינם קיימים, הדמיון הוא היון של ימינו.

דמ-יון, המילה עצמה מסבירה הכל. הרצון העז של היוונים לשלוט על החיים, לשלוט על הדם, התבטא כאשר הם טימאו את השמנים. הרי יכלו לשפוך אותם או לשרוף את כל השמנים, אך לא כך עשו, כיוון שרצו לטמא אותם.

כך היוונים של ימינו, מנסים לשלוט על מוחנו, שנפסיק לחשוב חיובי, שהייאוש יהפך לחלק מחיינו, שנאמין פחות, נקווה פחו, נתלונן יותר, נחשוד בכל אדם, כמעט בכל זמן, ושהדיכאון והעצבות ירבו ויעצימו ח"ו.

נרות החנוכה מסמלים לנו על פשיטות גמורה, ללא השכלה או התחכמות, פשוט להדליק נה הפשטות הזו מגרשת חושך, מהמוחין שלנו.

בחנוכה מדליקים סה"כ 36 נרות, ועם נרות השמש, נגיע ל 44 נרות, גי' דם. נדליק ד"ס נרות כנגד יון, דמ-יון, ובע"ה שהדמיון יוכנע והאמת תצא לאור.

מְלָכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה (תהלים קג:ט)

בתלמוד תורה מסופר על המלמד, שנעמד ליד הלוח והכריז בקול גדול 'מי שיגיד לי איפה נמצא הקדוש ברוך הוא, יקבל ממני סוכריה'. התלמידים החמודים השתתקו, עד שקם ילד חכם, והכריז בקולו הצעיר 'כבוד הרב, אני אתן לך שתי סוכריות אם תגיד לי איפה הקדוש ברוך הוא לא נמצא'.

מלכות השם יתברך נמצאת בכל מקום בכל זמן, ה' הוא האלקים בעבר בהווה ובעתיד. הכיצד יתכן שישנם אנשים שטוענים שחס ושלוש אין אלקים? וכנשאל אותם: אם כך, כיצד נברא העולם? הם יענו בביטחון: המפץ הגדול.

נתבונן במושג 'המפץ הגדול'.

יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף
שמלתיו ויבא אל פרעה (בראשית מא:יד) ברגע
 אחד, יוסף עולה ומטפס לגג העולם, ובמפגש
 עם פרעה זוכה להיות משנה למלך מצרים,
 והופך לשליט ומחליט הכל, בן רגע.

על כן אמרו חז"ל ואל תתיאש מן הפרענות. על
 אף הפורענויות, המשברים, הקשיים והיסורים
 הגורמים לתסכול, אל יאוש, אין ייאוש כלל
 בעולם לעולם!

אל יתיאש מלרצות התחתן, או להביא ילדים,
 אל יתיאש זה שאינו מבין את הנלמד מלרצות
 להבין, ואל יתיאש האדם מהגאולה המתקרבת
 בכל יום יותר ויותר בבכ"ה.

כלל בלימודי הקבלה, כדי לגלות סוד, יש לפרוץ
 את הקוד של אותו עניין. פריצת הקוד נעשית
 על ידי שינוי צירוף האותיות. צופן את-בש
 הוא צופן של החלפת האותיות הראשונות
 באחרונות, לדוגמא א' תתחלף ב-ת', ב' תתחלף
 ב-ש' וכן הלאה.

המילה 'מפץ' באת-בש:
 האות מ' תתחלף ב-ל', האות פ' תתחלף ב-ו',
 והאות צ' תתחלף ב-ה'.
 וכשנוסיף את ה' הידיעה מהמילה 'המפץ' -
 נמצא שקיבלנו את שם ה', הוי"ה, מבהיל!!!

כלומר, גם המדענים מודים ללא ידיעתם
 שהוי"ה ברוך הוא - הוא הבורא! הוא האמת!

ואל תתיאש מן הפרענות (אבות א:ז)
 יוסף נזרק לבור בארץ ישראל על ידי אחיו,
 הוא נמכר לסוחרים שיקחו אותו לאימפריית
 העבדים מצרים, שם הוא נכנס לכלא למשך ל"ב
 שנים וכל זה על לא עוול בכפו. **כי גנב גנבתי**
מארץ העברים וגם פה לא עשיתי
מאומה כי שמו אתי בבור (בראשית מ:טו).

יוסף משקף דמות מיוסרת באופן לא רגיל, נער
 בן שבע עשרה שנזרק על ידי אחיו, נמכר ועובר
 מיד אל יד, מגיע למקום הכי טמא בעולם ושם
 לבדו, בלי אבא ואמא, בלי שום ידיד או עזרה.
 הוא מושלך לכלא לשתיים עשרה שנים עם
 העבריינים הכי מושחתים של מצרים!

ולפתע פתאום, **וישלח פרעה ויקרא את**